

Помълча помощникътъ и послѣ още по високо каза:
— Ние трѣбва веднага да пишемъ въ града, да махнатъ
отъ селото ни учителя Странджевъ.

— Аджеба дали ще го махнатъ, а?—обеди се изтежко
Наню Чорбаджи и присви нога подъ себе навикналъ да
седи турски.

— Щатъ,—намърши помощникътъ.—Като кажемъ че това
го иска цѣло село, какъ ще го махнатъ?

Като казваше това, помощникътъ бърже посрѣщна по-
гледа на Бойчо Маринкинъ. И тоя пое думата:

— Така е, бе Вълчо, ама на че селото не е е противъ
учителя.

— Е—е, не било!—сиина своятъ афионлия гласъ Наню
Чорбаджи.—Кой е въ селото, а? Ние сме въ селото! Чия ду-
ма се слуша?

— Трай! —дигна помощникътъ Вълчо ржка къмъ Чор-
баджията.—То мина вашето, Наню Чорбаджи: сега не може така.

Като казваше това, Вълчо пакъ посрѣщна погледа на
Маринкина. Може би, тѣзи длама хора се бѣха зговорили.
Но не можеше никой нищо да подозре. Маринкинъ вървѣше
съ Стойковъ Пеньо, водѣха Горно-махленцитѣ и въ селото
се мислѣше че Пеньо смѣта да стане кметъ и да си земе за
помощникъ Маринкина.

Маринкинъ пое пакъ думата.

— Кризо да стоимъ право да говоримъ: селото не е про-
тивъ учителя. По него е тръгналъ дори и сестреникътъ на
г-нъ кмета . . . те, Драгой, когото . . . знаесе въ цѣло село . . .
самъ г-нъ Брайковъ изучи, на свой пари изучи . . . не е ли тѣй?

— Е, Драгой,—изкриви братъ Брайковъ и цѣлъ се из-
черви.—Вчерашенъ хлапакъ. Сърди ми се че съмъ го пра-
тилъ на училище за занаятъ . . . искалъ съмъ билъ да го
махна отъ селото, да ме не бъркалъ та за това не съмъ го
пратилъ въ гимназия . . . Хлапакъ! Лошо ли съмъ мислилъ?
Нима е прокопсия да станеше учителъ? А какво друго може
въ село съ голо учение. Смѣтахъ първомъ да го пратя въ
Садово, по земледѣлие, токо размислихъ: по насъ още земя
много, а малко народъ . . . Науката по земледѣлие хваща
мѣсто, кждѣто бѣка калабалкъ, кждѣто е тѣсно, та трѣбва
отъ малко земя да св вади много. Това е. И го пратихъ въ
дърводѣлско училище; да живѣе въ градъ и пари да печели.
До вѣка ли по насъ . . . врати и черчевета за голѣмитѣ градски
бини. ще работятъ все лялскитѣ чифуги?

Брайковъ се задъхваше: съ тѣзи одумки но Драгоя той
гледаше да навие на други нѣкакви свои чувства.

— Тя, Драгоевата е лесна,—каза, той.—Ще го повикамъ
и ще му свия юздитѣ.